

Reportage – REISVERHAAL

The Brothers: Op zoek naar groot wild

15 augustus 2008. Nog drie weken zijn we verwijderd van onze volgende duikcruise. Beetje bij beetje begin ik een vetreserve aan te leggen door wat meer te eten als een echte Belg. Voor een moeilijke eter zoals mezelf zijn sommige vakanties een 'ramp': veel duiken, dus heel wat energie verbruiken en heel weinig slapen, vooral dan tijdens de transfers. Ja! Dit zijn de typische kenmerken van mijn liveaboards.

Op 5 september is het dan zover. Deze morgen eens lekker lang uitgeslapen, koffers ingeladen en weg zijn wij. De samenkomst op de luchthaven en het vertrek verlopen zo goed als vlekkeloos. Na een korte tussenlanding in Marsa Alam komen we aan in Hurghada waar we worden opgewacht door de mensen van het reisagentschap.

Onze eerste nacht brengen we door in de haven aan boord van een prachtig luxueuze jacht. Met haar lengte van 39m en breedte van 8,5m gaan we de komende week de uitdaging aan om de winderigste maand van Egypte en de sterke stromingen op de Brother eilanden, Deadalus en ElphineStone reef in de Rode Zee te overwinnen.

De volgende ochtend worden we echter terug met onze voeten op de grond gezet wanneer de havenpolitie geen vergunningen wil uitleveren door de strakke wind die over het land blaast. De ganse vloot blijft een paar uur vastgenageld aan de kust liggen, tot wanneer we drie uurtjes laten dan voorzien dan toch mogen uitvaren.

Onze eerste drie duiken gaan door op Gota Abu Ramada en worden ingedeeld onder de categorie check dives. Voor het eerst sinds vele maanden krijgen we weer eens een zichtbaarheid die heel wat verder gaat dan onze 2 meter in onze zeeuwse wateren. Verder dan wat schorpioenvissen, zeenaalden, krokodilvissen, koraalduivels, ... krijgen we niet te zien. Ja, we worden moeilijk hé en de verwachtingen zijn hoog. We zijn immers gekomen voor het groot wild!

Op het einde van de laatste briefing van onze eerste dag zien we voor het eerst de gezichten kleuren. Stijn, onze duikinstruuteur van dienst, vertelt ons dat om kans te maken op groot wild de early morning dives de mooiste zijn. Wie groot wild wil zien moet dus vroeg uit de veren. Onze wekker wordt ingesteld om 5:30u en daar boven op worden we nog getrakteerd op een ritje van ongeveer 7 uur varen naar de Brother Islands. Allen vroeg naar bed dus!

De volgende morgen. Mijn eerste slapeloze nacht zit erop, maar geen nood: vandaag blijven we de ganse dag op Big Brother en we brengen er ook de nacht door, en... de wind is gaan liggen! Ideale weersomstandigheden dus om te duiken.

En ja hoor! Onze eerste duik op Big Brother en het is al prijs. Voor het eerst zie ik een grijze rifhaai een twintig meter onder mij. Vrij snel begin ik zelfs te hopen dat het beestje wat dichterbij zou komen – Mijn vrouw'ke Els en ikzelf zijn namelijk onderwaterfotograaf hé, en een goede foto zou mooi meegenomen zijn – maar tevergeefs. Op de terugweg zien we nog een mooie, etende karetschildpad. Wat een duik!!!

De volgende twee duiken op big brother duiken we naar de wrakken Aida II en Namibia. Wat ons meteen opvalt is de enorme zichtbaarheid en de helderheid van het water. De wrakken zijn mooi begroeid en rond de wrakken leven grote napoleon vissen. Ik zal Big Brother niet gauw vergeten, maar ja, ze behoren natuurlijk niet zo maar tot de top 3 van de beste duiklocaties in de Rode Zee.

Bij het bovenkomen na onze derde duik is het instappen in de zodiac niet meer zo simpel. De wind blaast er weer goed tegenaan, en eens aan boord gekomen krijgen we slecht nieuws, heel slecht nieuws zelfs. Peggy, één van onze leden heeft zich namelijk bezeerd. Bij het opstappen vanuit de zodiac op de boot zat haar hand geplet tussen de opzweepende ladder en het achterplatform. Het kootbeentje van één van haar vingers is er bijna volledig af. Onze euforie van zonet gaat over in een stilte en een alarm fase. De boot keert onmiddellijk terug naar Safaga want Peggy moet dringend naar het hospitaal. Maar guys: alles loopt goed af en met Peggy gaat alles weer goed!

Dezelfde nacht nog vaart de boot terug naar de Brother eilanden. Tien extra vaar-uren gaan er voorbij vooraleer we om 5:30u opnieuw worden gewekt. Mensen, dit is Top Service en chapeau voor de kapitein. We zijn ondertussen begonnen aan onze derde dag: Little Brother.

De eerste duik begint vrij ééntonig – wat wordt ik moeilijk hé – Een heel mooi rif met geweldige zichtbaarheid laat zich kenmerken door een aantal grote gorgonen op diepte. Maar groot wild? Mijn duikduur minuten tikken verder tot ... eindelijk iets groot dichterbij komt. De grote napoleon vissen vergezellen ons zelfs naar een nabijgelegen poetsstation. Uit de diepte zien we een grijze rifhaai verschijnen die zich schuin tegen het rif aanlegt. Hij trekt zijn mond bijna volledig open en de poetsvisjes beginnen dadelijk hun werk. Ongelooflijk! Langzaam laat ik me wat dieper zakken om wat dichterbij de haai te komen en de foto van mijn leven te schieten. Ik kruip dichterbij en dichterbij ... tot het moment dat de haai vertrekt. Weer geen foto van een haai. Onze groep keert nu stilaan terug naar de boot, allen verwonderd van wat we net hadden gezien. Nog even keer ik me om en kijk nog eens naar het prachtige rif tot ik plots een zwarte schim zie dichterbij komen. Een enorme manta rog – spanwijdte 5 à 6 meter – komt ons nog even groeten tot tweemaal toe.

De tweede en de derde duik op little brother zijn van gelijke aard. We zien nog een groepje van 5 of 6 rifhaaien onder ons en dezelfde manta houdt ons ook tijdens de derde duik gezelschap. Een aantal onder ons krijgen hem zo dicht dat ze hem bijna kunnen aanraken. Ik zeg het je nu al: de Brothers zijn top!

Onze vierde dag is gepland op Deadalus. De wind is terug komen opsteken en we keren stilaan terug naar het noorden. We varen nu tegen de golven in. Tijdens het avondeten schommelt de soep heen en weer in ons bord. De helft van de genodigden blijft afwezig (zeeziek) en ikzelf kies ervoor om rechtstaand te eten en de zeeziekte voor te blijven. Eén voor een zie ik ze aftakelen tot we uiteindelijk nog met vijf zeebonken overblijven en ook maar besluiten om naar bed te gaan want onze wekdienst zou er weer zijn om 5:30u.

Deadalus, gekend voor zijn hamerhaaien en dat laat Stijn degelijk merken in zijn briefing. En ja hoor, ook wij kunnen dit nu bevestigen. Onze duik is nog geen tien minuten ver wanneer we een groepje van 5 hamerhaaien onder ons zien cirkelen. Doch, door het warme water – 28°C - blijven ze op diepte en krijgen we ze niet goed op de foto (jullie zullen ons maar op ons woord moeten geloven).

Voor onze tweede duik op deadalus beslissen we te gaan voor de ultieme kick. Met de zodiac vertrekken we naar het noordpunt van Deadalus. Een groepje dolfijnen komt ons even succes wensen vooraleer we te water gaan. Eens te water merken we dat er inderdaad weer zo goed als geen stroming staat en trekken we dus steeds verder en verder weg van het rif 'den bleu' in. Een groepje pilootvissen komt dichterbij en dichterbij met daar middenin: een witpunt Oceaan Haai. Ons groepje kruipt wat dichterbij elkaar aan, de Oceanic bekijkt ons even, Els neemt de foto en de haai zwemt rustig aan het zelfde tempo voorbij. Geweldig!!!! Met een paar luide kreten en zotte toeren sluiten we onze duik af.

Wat volgt is mijn eerste rustige nacht. Ik slaap wel 'vijf' uur aan één stuk door. Ondertussen zijn we nu op een half uurtje verwijderd van ElphineStone Reef, ook bekend om zijn haaien. Onmiddellijk besluiten we om ons samen tot aan onze nultijd op diepte aan het noordpunt te gaan vestigen. Een hamerhaai blijft gedurende 2 minuten een twintigtal meter onder ons cirkuleren. Prachtig!

In de namiddag keren we steeds verder terug en leggen we even aan in Marsa Abu Mubarak waar we op zoek gaan naar de zeehoe of dugong. Op één lijn duiken we allen samen maar het dier laat zich niet zien. We komen wel enkele groene schildpadden tegen en zien een paar roggen voorbijzwemmen.

Als afsluiter duiken we de volgende morgen, duikdag 6, op de Salem Express. Samen met Els besluiten wij onze perslucht eens in te ruilen voor Nitrox-32 wat ons toelaat wat langer op diepte te blijven in de hoop wat mooie foto's te kunnen schieten. Het schip gezonken in 1991 voor de kust van Safaga laat een rare indruk achter. In de laadruimtes bevinden zich namelijk nog vele persoonlijke spullen van de overledenen.

Onze laatste nacht brengen we door aan land. Zoals de traditie het wil eten we Mac Donalds en brengen we een bezoekje aan Papa's beach bar. Welk uur we terug waren weten de meesten onder ons niet meer maar wat ik wel weet is: deze liveboard was top! De service was schitterend en de duiken geweldig! En ikzelf, wel ik ben 2 kilogram aangekomen door het lekkere eten. Een absolute aanrader dus.